

Tükör helyett: grafika

1955. április 21-én született Budapesten, a Tavasz utca 4. sz. (1033) alatt lakik, és Benedek Péter a neve. A Képző- és Iparművészeti Szakközépiskolában érettségizett. Ezután egy év kényszerszünet következett, amelyet az Operában töltött el mindenesként: kávéért futott, színészt kérelt, ruhát tisztított, díszletet pakolt.

A következő állomás: Leningrád, a díszlet-és jelmeztervezői akadémia. Kevés díszlettervező dicsekedhet az országban akadémiai diplomával: az egyik ő. Díszlet- és jelmeztervezés címén tanult festészetet, művészet- és színház-

történetet. A hat év alatt végigjárta Leningrád összes múzeumát — de nem úgy ám mint egy turista, hanem a pincétől egészen a padlásig —, tanulmányozta az I. Péter és II. Katalin által építtetett épületeket és látott sok olyan színházi előadást, amit mi csak hallomásból ismerünk. Az iskolák után a MAFILM-hez került, majd katona lett, így csak két éve kezdett el dolgozni. A leningrádi hat évnek az volt a hátránya, hogy távol élt Magyarországtól. Aki itthon tanul, annak megvan az a lehetősége, hogy a főiskolai évek alatt megismerheti leendő munkatársait, ő viszont teljesen új és szinte idegen emberként került a filmgyárba. Mégis, ez idő alatt két önálló díszletet tervezett — a harmadik most készül —, és rengeteget dolgozott mint asszisztens.

Ez a történet hivatalos része. És a személyes? Egy segítőkész, csöndes, jó kedélyű és humorú fiatalember áll előttünk, aki alighanem tehetséges is, amit — egyelőre ugyan csak kevesek számára — most készülő díszlete és természetesen a rajzai is bizonyítanak.

A rajzaival vagyok a legnagyobb gondban. Életrajzot könnyű írni, de bírálatot nem. Nekem ugyanis tetszenek Benedek Péter munkái, noha véleményemet nem tudom és nem is akarom elfogadtatni senkivel. Rajzairól Karinthy *Cirkusz* című novellája, Örkény kisregénye, a *Rózsakiállítás* és Gross rézmetszetei jutnak az eszembe. Nem utánézésről van szó azonban, hanem rokonságról. Az alapállás hasonlósága juttatja eszembe ezt a három nevet. Azt, hogy valaki emberi mivoltának kicsiségében megtalálja a nagyszerűséget, és ezt még ábrázolni, kifejezni is képes legyen, csak tisztelni tudom.

Tetszik rajzainak tisztasága, az az egy-két vonal, amivel egy egész embert tud jellemezni; tetszik a torz arcok és eltúlzott formák igazsága. Tetszik, mert — bár a tükör nem mutatja — mi is ilyenek vagyunk.

Gajdos Gábor

